Ч. 24. Субота 1 (14) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Справа балканьска. — Африканьскі заколоти. — Із Сполучених Держав).

На вчерашнім засіданю палати послів стояв на дневнім порядку закон о конверзиї ренти. По промовах референтів і міністра скарбу дра Бем Баверка ухвалила палата внесенє пос. Менґера, після котрого правительство не має видавати доповняючої ренти на $3^3/_4$ процент, лише має обмежити ся взагалї до ренти 4 процентової. Закон конверзийний ухвалено в третім читаню. На дневнім порядку нинїшного засїданя стоїть перше читанє закона прасового.

Як доносять з Константинополя до берлиньских часописий, робить Туреччина великі воєнні приготовленя. Всї войскові атташе при амбасадах в Константинополи одержали від своїх правительств порученє, аби були готові на можливу воєнну виправу. — Супротив тих вістий видало правительство болгарске ноту до европейских держав. На ту пору держави доси не відповіли, а Болгария зарядила безпроволочно мобілїзацию двох дивизий своїх войск. Та мобілїзация обчислена головно на то, аби ухоронити рівнини коло Филипополя, бо цїла полуднева часть Болгариї не має нїяких укріплень. — Як Standard доносить з Филипополя, війна між Болгариєю а Туреччиною вже майже певна. Туреччина — після донесеня сеї часописи — має бути певна, що на всякий спосіб Македонїя буде для неї страчена і тому ладить ся до великої різнї своїх християньских підданих.

Подїї в Марокку і в краю Сомалїв не мають нїякої внутрішної причинової звязи, але не суть також явищами цїлком відокремленими від инших подїй в Африцї. Они зраджують тілько неспокій, який обняв море африканьских народів. В цїлій Африцї кишить, а подїї в Марокку і між Сомалями стоять з тим безперечно в духовій звязи. Між магомеданьским населенєм розпочали аґітацию ріжні пророки, провідники фанатичних сект, а вся аґітация має одну цїль і одним скінчить ся, великим рухом магомеданьского сьвіта північної Африки, в цїли вигнаня чужих і заснованя великої північно-африканьської держави. Той рух є наслїдком противности між европейством і арабізмом, змішаним з елементами християньства і ісляму. Марокканьский претендент завдячує своє поводженє тій обставинї, що султана уважають за прихильника Европи і християн, і претендент покликав вірних до борби против Европейцїв і християн. Подібні вісти надходять зі всїх инших країв Африки, котрі показують, що магомеданьский сьвіт північної і середної Африки мобілїзує ся. З усїх фантастичних окликів і аґітацийних средств можна видобути одно: африканьский сьвіт рушив ся і мобілїзує ся. В Триполїсї найбільше рухає ся фанатична секта Сенусів. До краю спроваджують оружиє і амуніцию. Начальник Сенусів має вже розпоряджати пятьнацятьма гарматами найновійшої конструкциї. Судан, мимо погромів, приготовляє ся знов до акциї. Сама Анґлїя є сьвідома великої небезпечности, мимо великої армії, удержуваної в сїм краю. В незнаних, неприступних оазах Сагари мають орґанїзувати ся недобитки розбитих Кіченером і Французами армій каліфа Рабага. Они можуть стати ся ядром північно-африканьских елементів против европейства, не дасть ся передвидїти, бо брак комунїкацийних средств не позваляє сконтролювати того, що в нутрі Африки дїєсь. Певною річию є лиш те, що всї ті недобитки суть головним жерелом руху і ядром орґанїзациєю сфанатизованих противників Европи. Они суть тим ферментом, котрий всї африканьскі елементи удержує в вічнім напруженю і розширює в фанатичній ненависти до Европи і в постійній готовости кинути ся на ослїп против чужинцїв. Скорше, чи пізнїйше, африканьска революция против всего, що европейске, вибухне з нечуваною силою. Европейскі держави зачинають бути сьвідомі тої небезпечности і вже тепер зачинають приговляти ся, аби відвернути грозячу небезпечність і аби на всякий случай бути приготованими.

В конґресї Сполучених Держав внесено кілька „білів“ в справі економічних реформ, які глубоко сягають в дотеперішні американь-

---

4

КУЛЇСИ.

Хіньскі повісти.

(З польского — В. Серошевского)

(Дальше).

А з глубини яру наближала ся тимчасом процесия.

На передї ішло двох братчиків монастирских в жовтих опончах. Один ніс велику лїхтарню на довгім патику, другий — величезний віер богинї, червоний і чисто золочений. За братчиками ішла музика, наїжена мідяними трубами, що блищали як відломки сонця. Великий барабан колисав ся і воркотів поважно на животї великого добоша. Солодко звучне „льо“ дрожало на дручках двигарів як серця сьвіжо вирванї з грудий героїв.... Пищав флет подібний до дзюба птаха; щебетали скрипки і мандолїни, наслїдуючи милі голоси польових коників. За музикою плила високо у воздусї бронзова статя богинї, несена монахами. Великаньский багряний парасоль, з потрійними тороками, кидав на лице статуї веселу луну; її очи і уста усьміхали ся добрячо; лївою рукою благословила всьо, що жиє, або має народити ся, правою тулила до груди малого Буду. Доброта і спокій, які били від неї, наповняли відвагою і надією зажурені серця.

Товпа з окликами радости получила ся з процесиєю. Голоснїйше заграла музика, лями засьпівали зойкливий гимн, заможнїйші селяни запалили сьвічки з закрашеного воску деревного і пахуче кадило.

По стрімкій стежочцї з немалим трудом внесено богиню на високі поля, де сонце палило немилосердно і непроглядні лани пожовклого, хорого збіжа колисали ся у воздусї під безхмарним небом.

Довго ходила процесия по нивах, вючи ся в туманах пороху і жертвенного диму мов пестрий стоногий змий. Жовті, синї, червоні, золоті і срібні хоругви, парасолї, віери, полуміни сьвічок, іскри огнів, блеск металевих прикрас і інструментів мінили ся на синьо одітій товпі, як пречудна луска на божеский потворі Льонґу.

Два слїдуючі днї минули в напруженім дожиданю.

По небі переплило кілька білих облаків. Але видко гріхи мешканців Тун-Ґуаня о много перевисшали вартість одної процесиї. Заможнїйші господарі говорили вже о другій, однако біднота оперла ся тому предложеню: перше тому, що внаслїдок великого запотребованя на статую богинї монахи значно підвисшили цїну торжества, друге тому, що заки би прийшла черга на їх сільце, збіже було би знищене посухою, а заплачені наперед гроші на всякий случай пропали би.

Старий Шанґ-Гай-Су ходив засумований. Два дорослі нежонаті єго сини: Шанґ-Ю-Лянґ і Шанґ-Шанґ-Сі, здавало ся, не бачили того. Працювали весело і пильно як давнїйше, хоч всї довкола дуже добре знали, що смуток дотикає саме їх обох.

Однако одного вечера малий Као-Ю, що ждав все на долинї стежки на повертаючих з роботи братів, аби вилїзти на карк котрого з них і „удавати слоня“, сказав коротко до силача Шанґ-Сі:

— Знаєш брате, я постановив, що не будемо від нинї тратити часу марно і зачнемо не лише вечером приїздити до дому, але й рано будемо спускати ся на слони від порога.... на саму долину. Згода? Скажи, що згода.... Ма-Лїю говорила, що незадовго відійдеш, а тодї як будемо удавати слоня?.... Скажи сам, чи буду міг вілїзти на твої плечі, як тебе не буде?....

Рука Сі, придержуюча ногу брата, задрожала.

— А коли она говорила?

— Нинї рано.

— Чи говорив хто більше?

— Нїхто не говорив. Лише посилали вчера Ву-Чаня до стриїв на кінци села.... Бачу, Сі, що ти цїлком забув, як робить слонь. Ми перейшли попри буряни а ти єго цїлком не урвав!.... Чи ти забув, що маєш трубу?

скі відносини. В справі великої недостачі твердого угля вніс посол Дженкінс „біль“, аби законодатний і правничий комітет конґресу заняв ся дослідами квестиї і ситуациї угляної в тім напрямі, чи добро краю і народа вимагає сего, щоби копальні угля перейшли на власність держави. В тім самім напрямі має бути провірена справа зелізниць і прочих средств перевозових. Наколи дотичний комітет прийде до переконаня, що таке викупно власности державою буде хосенним для народа, повинен обдумати спромогу і средства переведеня тих змін. Рапорт о тім має здати комітет перед палатою конґресу. — Ще більше интересним є внесене посла Ґріфіта з Індияни. Зміст его такий: „З огляду на се, що великі капітали, нагромаджені в одних руках, приносять величезну шкоду цілій суспільности, дальше з огляду на факт, що всї богатства краю можуть стати ся власностию кількох одиниць, а весь загал їх невільниками; з огляду на сумні наслідки, які вже тепер повстали через концентрацию капіталів, було би пожаданим обмежити суму до 10 міліонів долярів. Хто небудь зібрав би більше, повинен внести надвишку до державної каси“.

Новинки.

Львів дня 13-го лютого 1903.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Президент міністрів іменував ад'юнктами судовими авскультантів: Семена Вайса для Кіцманя, Кароля Кеслера для Селетина і Казим. Каменецкого для Вижниці; переніс ад'юнкта судового Адольфа Фіда з Селетина до Сторожинець, та надав іменованому для Заставни ад'юнктови судовому Мечисл. Зібаверови посаду ад'юнкта у Вижници. — Міністерство торговлї іменувало концепіста почтового у Львові Михайла Казим. Медиьского комісарем почтовим. — Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистента почтового, Петра Келковского з Горлиць до Підгуржа

— **Реформа гірничих приписів.** В наслідок кількох більших пожарів в Бориславі установив п. Міністер рільництва комісию, котра має на місци провірити, о скілько випадало би зміняти істнуючі гірничо-поліцийні приписи, обовязуючі в копальнях нафти в Галичині. Комісия має наперед всего застановити ся над тим, як найлучше можна би запобігати, зглядно льокалізувати пожари на поверхни землї. Предсїдателем комісиї назначений старший радник гірничий Ян Голюбек.

— **Нова складниця почтова.** Дня 15 лютого 1903 запроваджує ся в Ільни долїшній, місцевости належачій до округа доручень ц. к. уряду почтового в Жабю, складницю почтову зі звичайним кругом дїланя. Складниця та получена буде з ц. к. урядом почтовим в Жабю за номочию істнуючого денно 2-разового листоноса сільского.

— **Конкурс** на посаду окружного лїкаря розписує видїл ради повітової в Сокали з речинцем до дня 10 марта і то з осїдком в Тартакові і річною платою 1200 кор. і павшалем 546 кор на об'їздки, зглядно в Варяжи з платою 1000 кор. і павшалем 600 кор. на об'їздки. До округа належить 18 громад з населенем 16.000 душ, а в місци є аптика. Кандидати мають предложити: диплом доктора медицини, метрику, сьвідоцтво доброго здоровля і відбутої що найменше 2 лїтної практики лїкарскої.

— **Страшна пригода на зелізници.** З Трієнту доносять про таку пригоду, яка приключила ся обогди в ночи підчас їзди поспішного поїзду, їдучого в північну сторону. Якийсь висший урядник з Верони був так неосторожний, що отворив задні двері вагона і впав помежи вагони. На щастє, падаючи, вхопив ся ще руками за ланци, котрими щіплені вагони і так повис на них. Нещасливий кликав о поміч, але серед гуркоту поїзду нїхто его не чув. В хвили, коли вже сили его опускали і він був би впав під колеса, спостеріг его якийсь пасажир і потягнувши за алярмову линвочку, дав знак до здержаня поїзду. Нещасливого видобуто зпомежи вагонів ледви ще живого, так був перепудив ся.

— **Нещаслива пригода.** Дня 2 с. м. пішов був Гаврило Білан в Ябіници, повіта богородчаньского о 7 год. рано обрубувати дерево. При тій роботї упав з дерева так нещасливо, що безпритомний лежав на земли вкритій ледом аж до 1-ої години по полудни. Аж о тій порі знайшли его Василь Романишак і Никола Ламанюк і таки все ще непритомного новезли до дому. Білан однакож на дорозї помер.

— **Бурі.** Коло Ст. Вайт над рікою Ґельзен перевернув вихор цїлий стіг, в котрім було більше як 20 фір сїна. Стіг той викотив вихор насамперед на гостинець, а відтак котив ним більше як кільометр далеко. — Около 13 січня була страшна буря на Товарискиx островах, француский посїлости на Тихім океанї. Лиш на трох маленьких островах згинуло більше як 800 людий. Декотрих людий позабирали француски кораблї. На одним з островів знищила буря більше як 200 бочок перловин, призначеної до всїляких виробів і кілька тисячів бочок копри, т. є. сушених кокосових зерен.

— **Товариство „Труд“ у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітні в виготовленю в е с ї л ь н и х в и п р а в від найскромнїйших до найвиставнїйших по умірковaній цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний к у р с г а ф т і в, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде каждого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

— **Катастрофа коло Турки.** При будові тунелю Турка-Явір настала дня 11-ого с. м. в само полудне страшна катастрофа, котру так описують: Часть робітників, що копала в день тунель, заложила 5 набоїв динамітових в неприсутности інжинеря Мрачка, котрий веде будову. По четвертім вистрілї проводир робітників і робітники зайшли до тунелю, викопаного більше як на 20 метрів, не уважаючи на то, що пятий набій ще не вистрілив. Коли робітники були вже в тунелю, один з них, Курчак, звернув увагу на то, що пятий набій ще не вистрілив, але проводир робітників, Італїянець Льондін, сказав на то, що набій вже не вибухне, і повів робітників за собою. Як раз в тій хвили експльодував пятий набій а розсаджені скали п вбивали або тяжко покалїчили робітників. Д. я людий згинуло на місци, а то: Авґуст і Йосиф Льондін, а Ан-

---

— Отже стриї були? — питав ідучий перед ними Ю-Лянґ.

— Не були, сказали, що прийдуть вечером.

Молодці приспішили кроку. Дома на око нїчого не змінило ся. Братові подали їм перед вечерею мидниці з горячою водою і фляне лею до митя, відтак всї засїли за стіл — дорослі мужчини окремо, окремо жінки і діти.

Однако в поглядах вітця і матери добачили молодці щось, що їх затревожило, але о що не сьміли питати.

Вскорі з'явили ся стриї Шанґ-Ше і Шанґ-Ляф; на престолї предків запалено сьвічки і кадило, а відтак відкрито короткою молитвою раду родинну.

Подрібний і всесторонний розслїд средств і потреб родини довело до сумних внесень.

— Сини мої, Ю Лянґ і Сі, приступіть! — сказав поволи Шанґ Гай Су. — Ви чули всьо і гадаю, зрозуміли, що нема иншого способу як вийти кому небудь з нас по гроші і страву до богатих полудневих провінций. Хоч би пильні і послушні робітники, то однако тепер стали ви для родини тягаром. Аби щось заробити, потрібна праця, щоби що з'їсти, потрібна страва. Гріхи людскі розгнївали Небо. Повинні відійти ті, що викликали его гнів.... Але хто і як то зробив, нїхто не знає, навіть сам виновник. Иньше певне відійшов би, аби спасти свояків і приятелїв від мук. Чувства Неба не суть звістні нікому! Отже повинно відійти богатьох, аби могли забрати з собою незвістну причину.... Впрочім той, хто буде пильний, невибагливий, скромний, хто буде шанувати старших, слухати приказів права і рад мудреців, той буде жити, поверне до нас і буде з любовію витаний.... Надію ся сини мої, що вернете і принесете з собою досить гроший на купно для старого вітця домовини, а для чужої рідні — кусника поля Ніяо-Тсі, що притикає до наших посїлостий. Тоді щастє не покине нас! Я хотів би то бачити на власні очи, але я старий і бою ся, що працюю вас на все....

— Чого, тату, говорите о смерти? Денебудь доля нас кине будемо зрацювати і щадити, аби післати вам гроший і подати средства на піддержанє твого дорогого для нас здоровля. Чи з полудневих провінций, чи з північної Столицї, чи з країв рудих варварів заморских, будемо висилати гроші, будемо працювати, щадити — сьміло відповів Ю Лянґ, виступивши крок наперед. Шанґ Сі не рушав ся. Єго сильні рамена повисли, очи повні сльоз глядїли в землю. Опертий плечами о стїну, силував ся, аби не зрадити своєї тайни... Бурий родинний яр з носпокійним на днї потоком, вузкі виступи сільских стежочок, чорні вікна і двері мешкань, що виглядали зі стїни як ластівячі гнїзда, високі ниви, де він кождy скибу перевернув власними руками... браття, товариші, сусїди, хлопці і дївчата.... переходили перед ним в працьальнім походї і зникли в золотій, неповоротній минувшинї.... Від нинї отворила ся будучність мрачна і незвістна.

Але Сі був вихований в старих, строгих правилах, отже коли очи присутних обернули ся до него, він підніс до гори великий палець руки. Однако нїчого не сказав.

— Хао! (добре) — відповів за себе і за него весело Ю-Лянґ.

Вість о намірах синів Шанґ-Гаі Су блискавкою облетїла сільце.

Сусїди громадно сходили ся до них і несли подарунки і слова співчутя. Зворушене загальне було щире, бо многі гадали о наближаючій ся і для них розлуці.

Шанґів любили в селї за їх вічливість, і услужність. Дарунки селян складали ся з предметів дешевих але конечних в дорозї; той приніс кілька пар соломяних підошов, той пригорщ рижу, тамтой конопляну шлию до ношеня клунків і т. и. Були й такі, що складали дрібні гроші.

Сієн-Тей, що був рівно бідний як учений, не приніс нїчого. Але за те сказав бесїду, котрої глубоку вартість справедливо оцінили присутні.

— Повні хоробрости подорожники, послухайте старого.... Похибки суть прикметою людскою — почав стариною пословицею — отже уникайте їх! Коли перейдете Державу Цьвітів і дїстанете ся до берегів Синього Моря, передусім стережіть ся рудих чортів заморских. Не суть то люди, але овоч грішної звязи малпи з гуском, чого слїди задержали в своїх довгих пташечих носах і волосю, що заростає їм лице. То варвари, що не признають Неба, відкидають родину і предків, а то цїлком зрозуміле з огляду на їх погане походженє. Зручно будують кораблї, виробляють предмети з металїв, ставляють доми, обдумують хитрі машини, але визначують ся найбільше в виробі знарядів, що служать до всякого рода убийств. Легко зрозумієте причину того, коли вам скажу, що потайки живлять ся людским мозком і кровію убитих. Звідси їх незвичайна зручність у всїх роботах, звідси їх жорстокість.... Корм творить обичаї! Любителї рижу і пшеницї — труднять ся їх управою. Мисливець вправно ловить зьвірята, рибак пізнав привички риб. Страшні білі їдучи трупів суть дуже добрими вояками і вишколеними убийниками людий. Вправдї я сам не бачив білих чортів, але можете покладати ся на правдї моїх слів, бо то що кажу, читав я о них на власні очи в оголошених розпоряденях в Сі нанї на при-

дрій Курчак, Іван Льондін, Маріян Льондін, тяжко покалічені; Юліян Льондін стратив очи.

— **Велика буря** лютила ся вчера вечером в Кракові. Вихор зірвав величезну вивіску складу меблїв побіч церкви Пр. Діви Мариї. Вивіска спадаючи пірвала дроти телефонїчні, котрі впали на проводи трамваєві. В тій хвили настали вибухи електричних полумінїй. Люди перепудили ся бо гадали, що то горить і стали замикати сусїдні склепи. Розірваний дріт забив електричностию пса і доторкнув ся якогось робітника і двох коний, але не вдіяв їм нічого.

— **Про катастрофу на Вислоку** під Стрижовом наспіли тепер близші вісти, представляючі стан річи значно инакше, як то виходило з перших вістий. Отже по похоронї латиньского пароха о. Ячиньского, коли може яких 40 людий перевозило ся пором через Вислок, дротяна линва зісунула із стовпа на поромі а вода стала гнати ним в долину. Кількоро людий впало тоді до води, один чоловік вхопив ся линви і повис на ній. Тим часом пором пігнав долї водою. Дехто ще вискочив, а 13 людий остало ся на нїм і поплили аж до Заборова, 8 кільом. понизше Стрижова, де їх врятувано. Люди на березї бігли з линвами і жердками але не могли нічого вдіяти. Згинуло всего 6 людий, а крім того селянин Іван Дроґонь, що ждав на свою доньку на другім боцї, і почувши її голос розпуки: Татуню, татуню, ратуйте мене! — пустив ся бічи за поромом. Ледви що зробив кілька кроків, як впав неживий на землю.

— **Загально видають** МАВТНЕРА імпреґновані насїня бураків напших найвисші збори і різнож знамениті як і незрівнані суть Мавтнера насїня яринні і цьвітові.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 13 лютого. Архикнягиня Єлисавета, мати іспаньскої королевої Мариї Христини, занедужала на запалене легких. Стан недуги досить грізний.

Софія 13 лютого. Як зачувати, міністер війни Папріков видав приказ до всїх офіцирів армії болгарскої, в котрім грозить острими карами тим офіцирам, котрі би взяли участь в македоньскій ворохобни.

Софія 13 лютого. Надіють ся, що вскорі буде оголошений стан облоги в кількох пограничних округах.

Мадрид 13 лютого. Королева Мария Христина виїхала до Відня з причини грізних вістих о недузї матери архикнягинї Єлисавети.

Білгород 13 лютого. Сербский король Александер, вертаючи з Крушедолу, вислав з Земуна до Цїсаря Франц. Йосифа телеґраму з подякою за приняте, якого зазнав в Хорватії відвідуючи гріб вітця.

Надіслане.

каз віцекороля. Я здавав тоді в тім містї іспит і тисячі людий з усїх сторін наплило саме тоді до столиці провінциї. Між ними були такі, що зблизька знали рудих чужинців. Всї оповідали згідно, що білі то неотеси, погано смердять, що мають очи злі, прошибаючі, хижі... що не знають ся цїлком на чемности і не уміють жити. Обіцяйте менї, що будете їх уникати... Чи обіцюєте?

— Обіцюємо, добрий і обачний Сєн-Тсей! — крикнули разом всї присутні, навіть ті, що лишили ся в сїльци.

— Стережіть ся також судів і поліциї і... не паліть опіюм! — додав поважно отець.

— О, так! — потвердили присутні.

— Чи ти чув... мій дорогий, милий старший брате!? — спитав тихонько малий Као-Ю, обіймаючи послїдний раз грубу шию Шанґ-Сі. — Обіцяй менї, що ти утїкнеш, хочби видовище було цїкаве...

Шанґ-Сі посадив собі брата на карку і разом з иншими хлопцями збігли над потік по стрімкій доріжцї, аби ще раз забавити ся в слоня. „Слонь дуже ричав і хапав „трубою“ всїх, що не досить зручно утїкали єму з дороги.

Коли по кількох днях тяжкої вандрівки братя видобули ся вкінци з дикої суміши рідних ярів і гір, побачили перед собою край розлогий, легко горбковатий, перерізаний широкою рікою, що круто вила ся серед заслонених мракою горбів. Теплий вітер ніс до них запахи піль і цьвитучих огородів. Околиця засїяна була оселями селян, монастирями і палатами богачів. Над рікою в віддаленю видко було місто окружене високим муром, понад котрим виставали верхи храмів і много поверхових вежь. Братя нїколи не бачили мурованих поверхових будинків, не знали красоти вигнутих потрійних і почвірних дахів з блискучої поливаної дахівки. Довго стояли на місци зачудовані і очаровані. Їх зачудоване дійшло до найвисшої степени, коли побачили дерева і гаї, доси їм цїлком незвістні. Зворушені і несьміли ішли поволи по виїзженій дорозї та раз по раз розглядали ся довкола. Ïздцї і піші минали їх рівнодушно. Над полями, засїяними густо муравлиними статями працюючих селян, під високим небозводом з лавами білих, спокійних облаків, перелїтали тихі, сьпівучі, уривані голоси.

— Тут то вже певно найдемо роботу! — сказав весело Ю Лянґ.

Шапо-Сі, що задивив ся, підбіг до брата.

— Роботу, кажеш? Де?

— Не знаю... Десь тут... певне недалеко. Хороший край!

— Богатий край! — згодив ся Шанґ-Сі і зітхнув.

Давнє одушевлене викликували у братів канали до зрошування піль, водопроводи, що вели воду понад долинами з горбка на горбок.

— Звідки она бере ся? Знаєш що Сі, она хиба пливе під гору! — кричав Ю-Лянґ.

Поважний Сі не згодив ся з тим здогадом і братя посперечали ся. Умовкли аж тоді, коли побачили недалеко від дороги велике колесо машини до черпаня води. Три кріпкі паробки, тримаючи ся руками за високе поруче, безнастанно переступали з ноги на ногу, попихаючи в той спосіб крила, що були причеплені до обводу колеса. Ведра зачерали по черзї воду, підносили її високо і виливали до корита.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

поосп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Петутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачі. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Козова
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ , Відня, Хирова, Стрийка
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сокова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезо
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівка
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/6 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 12/5 до 15/9
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 7/5 до 15/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Борви, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачі Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

поосп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 7/5 до 15/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Черніврів
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковова
	10.03	„ Янова від 1/6 до 31/6 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7·04	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 15/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що дня
3·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковова, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинец
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети агенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі книжки, карти ілюстровані провідники, розклади їзди і т. к. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).